
CONCORDANTIA

BIBLIOTHECÆ LATINÆ CUM GALLICÆ.

BIBLIOTHECA LATINA.

BIBLIOTHECA GALLICA.

- Collatio cum Maximino Arianorum
episcopo, pag. 3. Eiusdem analysis, tom. xxii, p. 86.
- Contra Maximinum Arianorum epis-
copum, lib. ii, p. 57. Eorumdem analysis, tom. xxii, p. 86.
- De Trinitate, libri xv, p. 181. Eorumdem analysis, tom. xxii, p. 88
et 89.
-

CONCORDANTIA
BIBLIOTHECÆ LATINÆ CUM GALICA

INDEX

TOMI CENTESIMI TRIGESIMI-SEPTIMI.

	Pagin.
COLLATIO CUM MAXIMINO ARIANORUM EPISCOPO, LIBER I.	3
CONTRA MAXIMUM HÆRETICUM ARIANORUM EPISCO- PUM, LIBRI DUO. — LIBER I. Ostendit Augustinus, ea quæ in Collatione ipse dixit, Maximinum non potuisse refellere.	57
LIBER II. Refelluntur singillatim quæ in Collatione Maximinus dixit ultima sua disputatione, cujus disputationis suæ prolixitate respon- dendi tempus tunc eripuit Augustino. PÆRATIO.	83
DE TRINITATE LIBRI QUINDECIM. — LIBER I. In quo secundum Scripturas sacras ostenditur unitas et æqualitas summæ Trinitatis, et quædam loca contra Filii æqualitatem allata diluuntur.	181
LIBER II. Rursum defendit Augustinus æqualitatem Trinitatis, et de Filii missione ac Spiritus sancti agens, variisque Dei apparitionibus, demonstrat non ideo minorem esse mittente qui missus est, quia ille misit, hic missus est: sed Trinitatem per omnia æqualem, pariter in sua natura immutabilem et invisibilem, et ubique præsentem, in missione seu apparitione qualibet inseparabiliter operari.	223
LIBER III. In quo quæritur, an in illis de quibus superiore libro dic- tum est, Dei apparitionibus, per corporeas species factis, tantum- modo creatura formata sit, in qua Deus sicut tunc oportuisse iudicavit, humanis ostenderetur aspectibus; an Angeli, qui jam antea erant, ita mittebantur, ut ex persona Dei loquerentur, assumentes corporalem speciem de creatura corporea, aut ipsum corpus suum in species quas vellent accommodatas actionibus suis vertentes secundum attributam sibi a Creatore potentiam: ipsa autem Dei essentia nunquam per se ipsam visa fuerit.	262
LIBER IV. Explicat ad quid missus sit Filius Dei: Christo videlicet pro peccatoribus moriente persuadendum nobis fuisse imprimis et quantum nos dilexerit Deus, et quales dilexerit. Opportune etiam ut ad contemplandum Deum et cohærendum Deo mundaremur, Verbum in carne venisse. Ipsius morte una et simplici duplicem nostram so- lutam esse; ubi edisserit quemadmodum simplum Salvatoris nostri duplo nostro concinat ad salutem, et de perfectione numeri senarii, in quem numerum ipsa simpli ad duplum ratio deducitur, fusius agit. Docet colligi omnes ex multis in unum per unum mediatorem vitæ	

Christum, per quem solum vera fit animæ purgatio. Caterum Filium Dei, quanquam missione factus sit minor propter formam servi quam suscepit, non tamen ideo minorem Patre secundum formam Dei quia ab ipso missus est: eandemque de Spiritu sancti missione rationem esse demonstrat.

292

LIBER V. Venit ad hæreticorum argumenta illa quæ non ex divinis libris, sed ex rationibus suis proferunt: et eos refellit, quibus ideo videtur non eandem Patris ac Filii esse substantiam, quia omne quod de Deo dicitur, secundum substantiam dici putant; et propterea et gignere et gigni, vel genitum esse et ingentum, quoniam diversa sunt, contendunt substantias esse diversas; demonstrans, non omne quod de Deo dicitur secundum substantiam dici, sicut secundum substantiam dicitur bonus et magnus, et si quid aliud ad se dicitur; sed dici etiam relative, id est, non ad se, sed ad aliquid quod ipse non est, sicut Pater ad Filium dicitur, vel Dominus ad creaturam sibi servientem: ubi si quid relative, id est ad aliquid quod ipse non est, etiam ex tempore dicitur, sicuti est, *Domine, refugium factus es nobis*; nihil ei accidere quo mutetur, sed omnino ipsum in natura vel essentia sua immutabilem permanere.

352

LIBER VI. In quo proposita quæstione, quomodo dictus sit Christus ore Apostolico, *Dei virtus et Dei sapientia*, disputatur utrum Pater non sit ipse sapientia, sed tantum sapientiæ Pater, an sapientia sapientiam genuerit: et dilata paulisper solutione, probatur unitas et æqualitas Patris et Filii ac Spiritus sancti: et non Deum triplicem, sed Trinitatem credi oportere. Illud postremo loco explicatur Hilarii dictum: *Æternitas in Patre, species in Imagine, usus in Munere*.

352

LIBER VII. In quo superioris libri quæstio, quæ dilata fuerat, explicatur, quod videlicet Deus Pater qui genuit Filium virtutem et sapientiam, non solum sit virtutis et sapientiæ Pater, sed etiam ipse virtus et sapientia: similiter et Spiritus sanctus. Nec tamen tres esse virtutes aut tres sapientias, sed unam virtutem et unam sapientiam, sicut unum Deum et unam essentiam, ostenditur. Deinde quæritur quomodo dicatur in Deo, a Latinis *una essentia, tres personæ*, a Græcis *una essentia, tres substantiæ vel hypostases*: et utrumque elocutionis necessitate dici demonstratur, ut ne omnino taceremus interrogati quid tres sint, quos tres esse veraciter confitemur, Patrem scilicet, et Filium et Spiritum sanctum.

367

LIBER VIII. In quo ratione reddita monstrat, non solum Patrem Filio non esse majorem, sed nec ambos simul aliquid majus esse quam Spiritum sanctum, nec quoslibet duos simul in eadem Trinitate majus esse aliquid quam unum, nec omnes simul tres majus aliquid esse quam singulos. Deinde agit ut et ex veritatis intellectione, et ex notitia summi boni, et ex insito amore justitiæ propter quam diligitur animus justus ab animo etiam nondum justo, intelligatur ipsa natura Dei: maxime vero admonet ut Dei cognitio quærat per charitatem, quæ in Scripturis Deus dicitur; qua in charitate etiam Trinitatis vestigium quoddam inesse observat.

390

LIBER IX. Trinitatem in homine, qui imago Dei est, quamdam inesse, mentem scilicet, et notitiam qua se novit, et amorem quo se notitiamque suam diligit: atque hæc tria æqualia inter se, et unius ostenduntur esse essentiæ.

412

LIBER X. In quo trinitatem aliam in hominis mente inesse ostenditur, eamque longe evidentiorum apparere in memoria, intelligentia et voluntate.

430

LIBER XI. Trinitatis imago quædam monstratur etiam in exteriori homine: primo quidem in his quæ cernuntur extrinsecus, ex corpore scilicet quod videtur, et forma quæ inde in acie cernentis imprimitur, et utrumque copulantis intentione voluntatis: tametsi hæc tria neque inter se æqualia sint, neque unius substantiæ. Deinde in ipso animo ab his quæ extrinsecus sensa sunt, velut introducta observatur altera trinitas, seu tria quædam unius substantiæ, imaginatio corporis quæ in memoria est, et inde informatio cum ad eam convertitur acies cogitantis, et utrumque conjungens intentio voluntatis: quæ nimirum altera trinitas ad exteriorum quoque hominem pertinere dicitur, quod de corporibus illata sit quæ sentiuntur extrinsecus.

450

LIBER XII. In quo præmissa distinctione sapientiæ a scientia, in ea quæ proprie scientia nuncupatur, quæve inferior est, prius quædam sui generis trinitas ostenditur: quæ licet ad interiorum hominem jam pertineat, nondum tamen imago Dei vel appellanda vel putanda.

475

LIBER XIII. Prosequitur de scientia, in qua videlicet, etiam ut a sapientia distinguitur, trinitatem quamdam inquirere libro superiore cepit, qua occasione hic fidem christianam commendans, explicat quomodo credentium sit fides una et communis. Tum beatitudinem omnes velle, nec tamen omnium esse fidem qua ad beatitudinem pervenitur. Hanc autem fidem in Christo esse definitam qui in carne resurrexit a mortuis, nec nisi per illum liberari quemquam a diaboli domatu per remissionem peccatorum: et fuse ostendit diabolus non potentia, sed justitia vinci a Christo debuisse. Tandem hujus verba fidei dum memoriæ mandantur, inesse quamdam in animo trinitatem, quia et in memoria sunt verborum soni, etiam quando homo inde non cogitat; et inde formatur acies recordationis ejus, quando de his cogitat; et demum voluntas recordantis atque cogitantis utrumque conjungit.

496

CONCORDANTIA.

555

EXPLICIT INDEX.

